

SILKE SCHELLHAMMER

ZCELA BEZ HRANIC

ŠKOLA O TALENTU

*Prliš hlučná
zvířata*

ZCELA BEZ HRANIC

ŠKOLA O TALENTU

*Příliš klučná
zvířata*

Copyright text and illustrations © 2021 by CARLSEN Verlag GmbH, Hamburg, Germany
First published in Germany under the title School of Talents: Erste Stunde: Tierisch Laut
All rights reserved

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Radana Studenovská, 2024
Cover and Illustrations © Simona M. Ceccarelli, 2024
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4995-9 (pdf)

SILKE SCHELLHAMMER

ilustrovala Simona M. Ceccarelli

přeložila Radana Studemovská

RODRIGO je neobvyčejný pták, se kterým si Alva může povídat.

ZCELA BEZ HRANIC

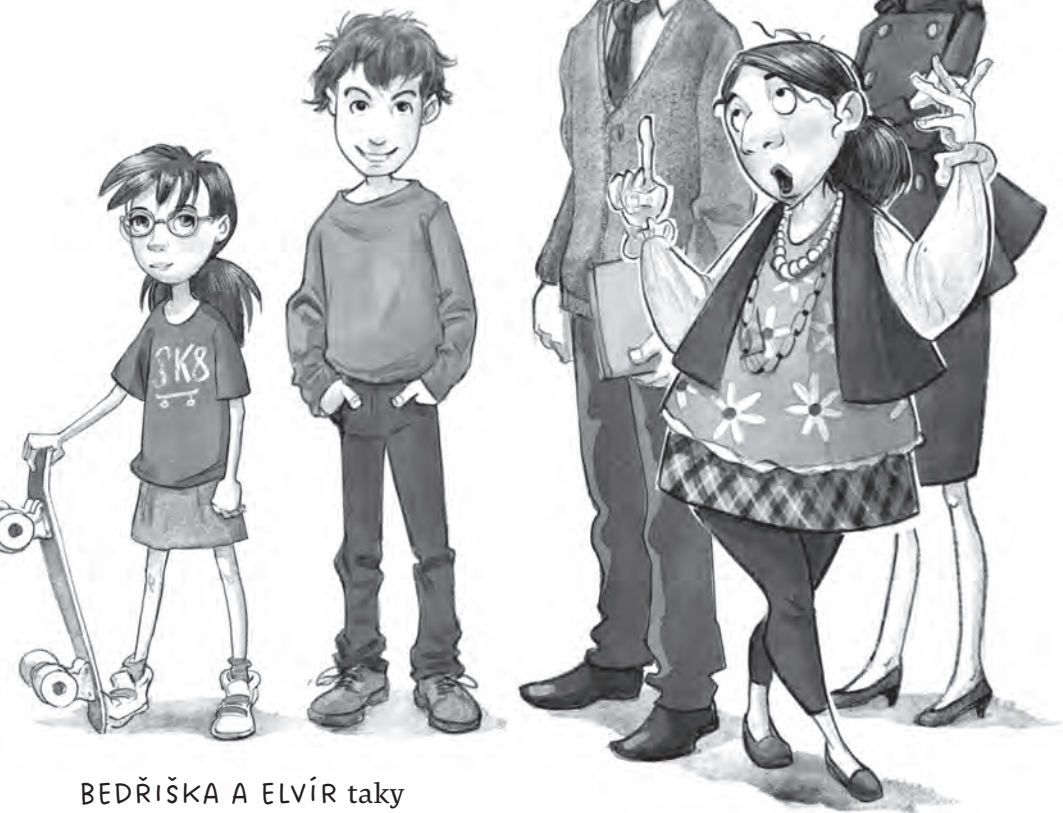
ŠKOLA TALENTŮ

MÁLKA, JONÁŠ A TIL jsou Alvini noví kamarádi ze ŠKOLY TALENTŮ a jsou pro každé dobrodružství!

ALVA je ve ŠKOLE TALENTŮ nová, má ráda záhady a ze všeho nejvíc by si přála, aby už konečně přestala rozumět řeči zvířat!

ŘEDITEL ŠKOLY TOMÁŠ FRANTIŠ je Alvin strýček, který ŠKOLU TALENTŮ založil. Kromě toho umí číst myšlenky, ale to je tajemství!

BEDŘIŠKA A ELVÍR taky chodí do Alviny nové školy. Bedřiška je věčně nabručená Alvina spolubydlící. Elvír si o sobě myslí, že je nejdůležitější na světě. Alva si zatím není úplně jistá, co si má o těch dvou myslet.

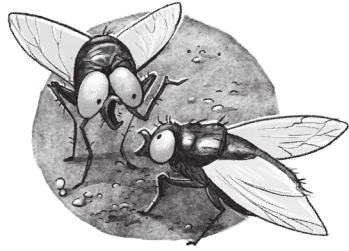
Ve ŠKOLE TALENTŮ je neobvyklé i vyučování – právě tak jako učitelky a učitelé. PANÍ MOLINA je moc legrační a někdy ráda předvede malý taneček. PANÍ TIRÁDOVÁ je opravdu přísná a všichni se bojí jejího hubování.

OBSAH

Kapitola 1:	Ťuk, ťuk, ťuk	11
Kapitola 2:	Hrůzostrašný strýček Tomáš	19
Kapitola 3:	Lasagne s myším masem	24
Kapitola 4:	Skrz bílou stěnu	32
Kapitola 5:	Žbluňky žbluňk?	39
Kapitola 6:	Prochází paní Tirádová!	45
Kapitola 7:	Jetelíček zelený	49
Kapitola 8:	Plác plác plác	55
Kapitola 9:	Hloupé sedmikrásky	61
Kapitola 10:	Kufrová pošta	64
Kapitola 11:	Prostě na to nasypej třpytky	70
Kapitola 12:	O dešti a trpaslících	77

Kapitola 13:	Stop! Zastavte svět!	82
Kapitola 14:	Informační tabule skládá básničky	86
Kapitola 15:	Králíci v létajícím talíři	93
Kapitola 16:	Jenom ne ke zpívajícím ovcím!	98
Kapitola 17:	Rodrigo jméno mé!	104
Kapitola 18:	Kdo se bude stěhovat?	112
Kapitola 19:	Fuj, pavouk!	120
Kapitola 20:	Kouří to, prská to a nikomu to nevadí	127
Kapitola 21:	Ostrobystrum! Ale na co?	138
Kapitola 22:	Málka se dá k hasičům	143
Kapitola 23:	Sněhová vánice ve sprše	151
Kapitola 24:	Hokuspokus lžíce je fuč	157
Kapitola 25:	Houpačka vykládaná drahokamy?	166
Kapitola 26:	Jdi na to polehoučku!	177
Kapitola 27:	Umí se voda vznášet?	183
Kapitola 28:	Rybí poplach na zahradě	188
Kapitola 29:	Drž se při zemi	194
Kapitola 30:	Nevařit!	197
Kapitola 31:	Jen kousek papíru?	207
Kapitola 32:	Už zase ty!	215
Kapitola 33:	Konfety na všechny	221

„Tak co? Jak dlouho jsem tam vydržela sedět?“ zeptala se školní moucha, když přistála vedle své kamarádky na okenní římse.

„Jedenáct vteřin! Teď jsem na řadě já!“ odpověděla jí druhá moucha a vznesla se do vzduchu.

„Dobrá, ale musíš si mu sednout na nos a já budu počítat s tebou, jak dlouho bude trvat, než sebou trhne!“

Alva sledovala, jak moucha vzlétla a obletěla jejího spolužáka Marka. Zakroužila mu kolem ucha. Pak se mu zatřepetala nad nosem a podařilo se jí na něm přistát, ale Marek našťvaně potřásl hlavou a ohnal se po bzučilce rukou.

Druhá se radovala, když znovu přistála na okenní římse.

„Vyhrála jsem! Bylo to nejmíň čtrnáct vteřin!“

„Kdepak! Ani ne deset,“ odporovala jí první.

„Tohle ti zkrátka nevěřím! Čtrnáct! Počítala jsem si to!“

První moucha udělala rozzuřené salto.

„Deset! Odkdy je po devítce čtrnáctka, ty hloupá...“

Kapitola 1

ŤUK, ŤUK, ŤUK

„... Alvo? ALVO!“ Hlas paní Břicháčkové vytrhl Alvu ze zamyšlení, jak pozorovala obě rozhádané mušky, a vrátil ji zpátky do vyučování. Dívka si zaraženě odkašlala a narovнала se a přitom zabloudila očima k tabuli.

Jak zněla otázka? Na tabuli bylo napsaných pět vět, ve kterých byla barevně podtržená různá slova. Neměla šanci z toho vyčíst, co po ní paní učitelka chce.

Paní Břicháčková stála bez hnutí se založenýma rukama a nespouštěla žákyni z očí.

Alva zamrkala a nasucho polkla.

Učitelka začala ťukat nohou do podlahy. „Tak my čekáme!“

Ťuk, tuk, tuk.

Alva přeskakovala očima z jednoho slova na druhé. Se kterým z nich má zkusit štěstí? Možná je správně „plavat“? Nebo „pes“? „Moje babička“?

„Plavat!“ vykřikl znenadání někdo v první řadě.

Paní Břicháčková se na žáka okamžitě zářivě usmála. „Výborně, Kájo,“ pochválila otravné zázračné dítě, kterému bylo sice teprve osm, ale přesto bylo s Alvou už ve čtvrté třídě. A jako by to nestačilo, byl to ještě ke všemu Alvin bratr. Alva se sesunula zpátky na opěradlo židle.

Po zbytek vyučování zírala na tabuli a přemáhala pláč. Přitom dělala, jako že neslyší, jak se mouchy na okenní římse dohadují.

Už je to tu zase. Tak jako vždycky předstírala, že je normální děvčátko. Úplně průměrná holčička, která jen slyší, jak mouchy bzučí, žáby kvákají a psi štěkají.

Alva si povzdychla. Bohužel slyšela úplně zřetelně, jak na sebe mouchy na okenní římse hlasitě pokřikují. A taky

rozuměla tomu, o čem se dohadují. Nešlo je přitom neposlouchat.

Neslyšela ale jen mouchy. Na stromě za otevřeným oknem třídy si dvě veverka vyprávěly vtipy. Mimochodem opravdu dobré. Alva se kousla do rtu, aby se nerozesmála nahlas.

To, že rozumí řeči zvířat, bohužel nemohla nijak dokázat. Kdyby s nimi uměla doopravdy mluvit, asi by to bylo jinak. Pak by mohla mouchy poprosit, aby se postavily na hlavu nebo něco podobného, a její rodina by jí to aspoň uvěřila.

Nebo by přinejmenším přestali tvrdit, že Alva má prostě jen příliš bujnou fantazii a všechno si jenom vymýšlí.

Alva musela rodičům svatosvatě slíbit, že o svých „praštěných nápadech“ nebude s nikým ve škole mluvit. Tvrдили, že prý si jinak nenajde žádné kamarády. A Alva svůj slib dodržovala. O hlasech ve své hlavě nikomu ani nemukla. Přesto se s holčičkou, která vypadala, jako by měla v hlavě naplno puštěné rádio, nechtěl nikdo kamarádit.

Alva pořád usilovala o to, aby vypadala normálně. Jako každé jiné dítě. Opravdu se moc snažila!

Zvířata ale byla zkrátka až moc upovídáná.

Po škole si Alva zalezla do svého domečku na stromě. Mohla si tam v klidu dělat domácí úkoly. Do jejího pokoje by totiž každých pět minut běhal Kája a podívoval by se, že ještě pořád nemá hotovou matematiku.

V domku na stromě nebyli žádní chytrolíni a nikdo se v něm na Alvu podezíravě nedíval, jako by měla o kolečko víc. Tady měla svoje království. Aspoň většinou.

Dneska však opravdu neměla šťastný den. Hned vedle domečku šplhala po větvi celá armáda mravenců. Zvířátka si povídala o mrtvém brouku, kterého jejich špehové objevili o kousek výš na stromě. Mravenci mluvili jeden přes druhého a navzájem se předháněli s dohady, jak velký ten nález asi bude. A navíc už pár minut po stromě poskakoval vřískající kos:

„Pozor! Pozor! Na vědomí všem ptákům. Na zemi se nachází kočka. Kosí rodiče, dávejte pozor na své děti! Pozor! Pozor!“

Alva seděla se zkříženýma nohama a pokoušela se přečíst zadání úkolů. To je od toho kosa hezké, že ostatní ptáčky varuje. Ale copak ten poplach musí opakovat pořád dokola?

Dívěnka si zacpala uši. Vůbec to nepomáhalo. Stejně kosa pořád dobře slyšela.

„Pozor! Pozor! Kočičí poplach! Leží pod keřem a ani se nehne! Pozor! Nepřistávat na trávníku!“

Alva se podívala dolů na zahradu. Kocour od sousedů Merlin tam skutečně podřimoval pod keřem. Začal se protahovat a přitom ospale zabrblal:

„Zavři už konečně ten zobák.“

Vynervovaný kos ale nic takového neměl v úmyslu.

„Kočičí poplach! Všichni pozor! Nejvyšší nebezpečí na zemi! Pozor! Pozor! Tohle není žádné cvičení!“

Takhle to dál nešlo. Bylo načase, aby si Alvinu uši od toho povyku na chvíli odpočinuly. Začala se přehrabovat pod polštářem, kde měla krabičku se špunty do uší. Schovala si je tam, aby je maminka nenašla. Jinak ji vždycky začala hubovat: „Alvo, přestaň už konečně s těmi nesmysly! Tohle tvým uším vůbec nesvědčí!“

Špunty se na omak podobaly malým pěnovým bonbonům. Alva je mačkala mezi prsty, aby se jí vešly do uší, a přitom se rozhlížela po zahradě. Maminka seděla na terase a četla si noviny.

Na trávníku si hrál Kája s jejich pejskem Muffinem. Bráška mával Muffinovi před čumákem tenisovým míčkem. Psík divoce poskakoval sem a tam a přitom poštěkával: *„Míček! Míček! Míček! Míček!“*, dokud mu ho Kája na-

konec nehodil. Muffin si toho ale vůbec nevšiml a jen dál zíral na prázdnou ruku.

Kos začal vykřikovat další varování:

„... od psa nehrozí žádné nebezpečí! Je tak hloupý, že nedovede ani přinést míček! Dejte pozor na kočku!“

Špunty, které Alva sežmoulala v prstech, už teď nebyly tlustší než provázek, a tak si je zastrčila do uší. Tam se jí zase začaly pomalu zvětšovat. Kos, pejsek, kocour, mravenci i všechna ostatní zvířata v doslechu náhle oněměli. Hlučící svět kolem ní jako by se vypnul a nastalo...

Ticho.

Nikdo už nemluvil. Nezazněl ani hlásek. Byl naprostý klid.

Alva si s úlevou oddechla. Hned se znovu pustila do svých úkolů. A najednou už zadání rozuměla. Pochopila, jak zní otázka, a věděla, jak má vše vypočítat. Úkoly měla hotové, než bys řekl švec.

Alva odsunula sešity stranou a vytáhla z aktovky knížku. Teď už může konečně pokračovat ve čtení!

Sotva našla stránku, kde naposledy skončila, už začala očima hltat každé slovo. Hlavní postava, slavná hledačka pokladů Hanka Lopatková, objevila v jeskyni ve skalách tajemnou kulatou kovovou destičku. Holčička

byla přesvědčená o tom, že Hanka s její pomocí vyřeší největší záhadu v knize. Alvin ukazováček pádil po řádkách v knížce. Pokoušela se poskládat v hlavě všechny důležité informace.

Už už se zdálo, že řešení je nadosah, ale vtom Hance destičku kdosi ukradl. Propána! Co teď bude dělat?

Kapitola 2

HRŮZOSTRAŠNÝ STRÝČEK TOMÁŠ

Alvě chvíli trvalo, než si uvědomila, že ji někdo štouchá do nohy. Neochotně se odtrhla od dobrodružství Hanky Lopatkové a otočila se k provazovému žebříku, který visel z domku. Spatřila sestřičku Fionu, jak k ní nakukuje nahoru. Fiona sice pohybovala pusou, Alva ale vůbec nic neslyšela.

„Co říkáš?“ zeptala se Alva a vytáhla si špunty z uší.

„Máš už jít na večeři,“ zopakovala jí to Fiona a zase zmizela.

Sluníčko se už opravdu sklánělo nízko nad stromy.

Alva úplně zapomněla, kolik je hodin.

Odhodila knížku a sešplhala dolů. Sestřička tam na ni čekala.

„Je tady strejda Tomáš,“ oznámila jí Fiona a obrátila oči v sloup.

„COŽE?“ Alva nakrčila nosík, jako kdyby ucítila něco odporného.

Strýčka Tomáše neměl nikdo rád. Byl to matčin bratr a někdy skutečně trochu naháněl hrůzu. Skoro nemluvil, nikdy se neusmál a často si vás měřil pohledem, jako kdybyste provedli nějakou lumpárnu. Vlastně na něm bylo nejlepší, že k nim nikdy nechodil na návštěvu.

„Stalo se něco?“ ptala se proto Alva.

„Myslím, že ne. Ale chce u nás přespat.“

„Ještě ke všemu tohle,“ zabručela Alva.

Fiona pokývala souhlasně hlavou.

„Ahoj,“ pozdravila Alva strýčka Tomáše, když přišly na terasu. Pokusila se nenápadně obsadit místo vedle maminky.

Neměla však šanci. Strýček Tomáš okamžitě přestal mluvit, vstal a podal Alvě ruku.

„Ahoj Alvo.“

To snad ne, dokonce si s ní potřásl rukou.

Strýčkovy pichlavě modré oči jako by jí málem vypalovaly do čela díru.

Alvě se skutečně ulevilo, když se na terase objevil tatínek s mísou salátu v ruce. „Můžu ti s něčím pomoci?“ zeptala se tatínka a rychle vysmekla ruku ze strýčkova sevření.

„Není třeba, Fiona hned přinese lasagne a můžeme se pustit do jídla.“

Když Alvina sestřička vyšla ze dveří s kouřícím pekáčem, seděli už všichni u stolu. Tatínek jim naložil jídlo na talíře.

Alva každému nalila vodu a posadila se na své místo. Když vzhledla, všimla si, že ji strýček Tomáš upřeně pozoruje.

Dívka svráстила čelo. Má snad na obličejích kaňky od inkoustu? Ve stejném okamžiku strýčkovi zacukaly koutky úst a podíval se jinam. Alvě to ale neuniklo. Strýček Tomáš se právě usmál pod vousy!

✱

Po jídle Alva tatínkovi pomohla naskládat nádobí do myčky. Vidličky a nože létaly s hlasitým řinčením do košíku na příbory. Alva zuřila.

Kája při jídle vyprávěl o tom, co se stalo dopoledne ve škole... a nevynechal přitom jediný detail. Maminka, celá ustaraná, Alvu bombardovala dotazy a Kája s Fionou se předháněli ve vtipkování o zvířatech.

„Co je to, sedí to na stromě a křičí to výj?“ zeptal se s úšklebkem Kája.

Fiona hlasitě vyprskla smíchy. „Poslyš, Alvo, TY to přece musíš vědět! Přece výr s vadou řeči.“

Haha. Moc vtipné.

Všechno se ještě zhoršilo, když se k ní obrátil strýček Tomáš.

„Tak už se nezlob,“ řekl, jako by se nic nestalo, a přitom se na ni zase pozorně zadíval.

Tomu se to snadno řekne.

Moc ráda by se ho zeptala, jestli ví, jaké to je, když se někdo cítí jako největší blázen v celé rodině. Ale neměla na to odvahu, a tak si to jen myslela. Zato ale pěkně vyčítavě!

„Broučku, mohla bys tam ty nože ukládat trochu opatrněji? Neházej s nimi jako s oštěpy. Budeme je ještě

potřebovat,“ napomenul ji tatínek. Alva se v myšlenkách vrátila do přítomnosti.

Strýček Tomáš přinesl dovnitř poslední talíře. Alva koutkem oka zahlédla, jak na tatínka pokývl hlavou.

„Já... ehm... moment... musím se rychle na něco zeptat mámy,“ vyhrkl tatínek příliš hlasitě a zmizel z kuchyně, jako by před něčím utíkal.

Alva ho s údivem sledovala. Pak se dál věnovala své práci. Strýček Tomáš se opřel o kuchyňskou linku a chvíli ji pozoroval. Na co čeká?

„Chtěl bych si s tebou promluvit,“ pronesl, jako by odpovídal na její němou otázku. „Já totiž až moc dobře vím, jaké to je, když se člověk cítí jako největší blázen v rodině.“

Alvě málem vyklouzla sklenička z ruky. Hlasitě zalapala po dechu.

Umí snad strýček Tomáš číst myšlenky?

Kapitola 3

LASAGNE S MYŠÍM MASEM

„Ano, umí!“ odpověděl jí strýček úplně klidně.

Sklenička teď se zařinčením přistála v košíku v myčce. Alva se jako ve zpomaleném záběru rozhlédla. Všechno kolem ní jako by se propadlo do země. Viděla jen strýčka, jak se opírá o kuchyňskou linku a nespouští z ní oči. Propánakrále! To snad není možné!

„A jsou to myšlenky holčičky, která rozumí řeči zvířat,“ odvětil strýček Tomáš a pokýval přitom hlavou.

Alva měla pocit, jako by se jí podlaha pod nohama zahoupala.

Potřebovala se o něco opřít a zachytila se jednou rukou okraje linky.

„Jak...? Co...?“ vykoktala. Hlavou se jí honila jedna otázka za druhou. Umí skutečně číst myšlenky?

Dozvěděl se snad, že Alvu při večeři politovala sova, protože v jídle nebyly žádné myšky? Věděl, že ho Alva ve skutečnosti nesnáší?

„Jo, fakt to umím. Ano, to jsem se dozvěděl, a jo, vím, že mě nesnášíš. Ale nedělej si s tím hlavu,“ odpověděl strýček Tomáš úplně v klidu na otázky, které si Alva jen myslela.

Dívěnka pevně stiskla rty, aby nahlas nevykřikla. Celá zoufalá si v duchu říkala: „27! 27! Modrá! Modrá! Modrá! 27! 27!“

„Modrá a 27? Tohle snad má být nějaký test?“ zeptal se strýček Tomáš a povytáhl přitom obočí.

No tedy! Tohle už bylo totálně šílené!

„Kdybys taky promluvila, bylo by to možná šílené o kapku míň,“ navrhl strýček.

Alva souhlasně přikývla. Na víc se právě teď nezmohla. Musela se příšerně soustředit, aby NEMYSLELA na to, jakou hrůzu jí teď strýček nahání.

„Jak dlouho už rozumíš řeči zvířat?“ začal strýček Tomáš z jiného soudku. Věcný tón jeho hlasu měl v sobě něco uklidňujícího. Alvin vystrašený mozek se pomalu upokojoval.

„Vůbec nevím. Myslím, že odjakživa,“ řekla váhavě.

„Rozumíš všem zvířatům?“

„Všem ne, ale je jich hodně.“ Alva si uvědomila, že ještě pořád svírá okraj kuchyňské linky. Uvolnila ruku a několikrát roztáhla a zase pokrčila bolavé prsty.

„A dokážeš s nimi také mluvit?“ vyptával se dál strýček Tomáš.

„To ne, jen slyším, co si povídají,“ odpověděla Alva. „Ví maminka, že umíš číst myšlenky?“ zeptala se teď strýčka zase ona.

„Neví,“ pronesl téměř neslyšně, rychle přešel místnost a zavřel dveře od kuchyně.

Trošku pozdě, napadlo Alvu, ale jestli si myslí, že teď je ta správná chvíle na tajemství, tak prosím!

Viděla, jak strýčkovi zacukaly koutky úst, jako by musel přemáhat veselý úšklebek. No jasně! Zatraceně!

Čte jí myšlenky! Teď se musela mít opravdu na pozoru.

„Jak to, že o tom nic neví?“ pokračovala Alva bez váhání v otázkách.

„Právě TY to přece musíš chápat nejlíp. Ostatní nevědí, co si o nás myslet.“

„My?“ Alvě se nikdy nesnilo o tom, že by ona a strýček Tomáš mohli být MY.

„No ano, my. Ty máš zvláštní talent stejně jako já.“

„Cože mám?“

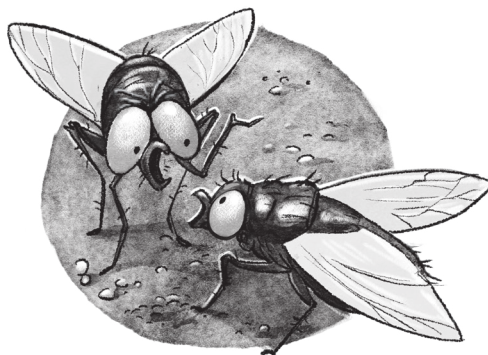
„TA-LENT,“ zopakoval strýček Tomáš ještě jednou úplně pomalu.

„Jasnýýý,“ protáhla Alva.

„Lidi jako ty a já umějí něco, co se nepovažuje za normální,“ vysvětloval dál strýček Tomáš.

„Neříká se tomu velké nadání?“ chtěla vědět Alva.

„Neříká,“ odporoval jí strýček. „Nadání školní systém zná. My umíme věci, které nejsou ve škole tak docela žádoucí.“

„Jako třeba číst myšlenky nebo rozumět řeči zvířat?“ ujišťovala se Alva.

Strýček Tomáš souhlasně přikývl. „Jako číst myšlenky, rozumět řeči zvířat a spoustu dalších věcí!“

„Takže... existují ještě další lidi... jako MY?“ Alva skoro nemohla uvěřit, na co se to právě zeptala.

„No ovšem.“

„A jak to víš?“

„Jsem ředitel ve **ŠKOLE TALENTŮ**, v internátu, kde se takovéhle věci učí.“ Strýčkův hlas zněl skutečně pyšně a Alva poprvé spatřila, že se usmívá. Jí se ovšem jméno školy zdálo dost nafoukané.

„Kromě normálního vyučování se naši žáci učí, jak používat a rozvíjet svůj talent.“

„Cože? Snad aby začali slyšet ještě víc zvířat?“ Tohle byl fakt super hloupý nápad.

„Ale ne, v tvém případě by ses spíš učila, jak jich slyšet méně.“

Alvě na okamžik vyschlo v krku.

„Nebo možná jak je neslyšet vůbec?“ zeptala se s nadějí a znělo to, jako by chtěla, aby ji někdo politoval. Nespouštěla přitom ze strýčka oči.

Zamyšleně přikývl. „Hm, možná i tohle.“

Alvě z toho poskočilo srdce. „A jak se to naučím?“ chtěla teď vědět od strýčka Tomáše. A jak rychle to půjde? To už připojila jen v duchu.

„Bohužel se to nestane přes noc. Talent je úzce propojený s různými pocity. Řídí jej zuřivost, hněv, rozpustilost nebo radost.“ Strýček se odmlčel a naléhavě se na ni zadíval. „Není náhoda, že jsem teď tady,“ pokračoval. „Tvoji rodiče si o tebe dělají starosti. Jsou toho názoru, že si svoje schopnosti jenom vymýšlíš.“

„Já vím.“ Alva svésila hlavu.

„Taky si myslí, že vedu školu pro... děti, které mají problémy s učením. Když mi zavolali, bylo mi hned jasné, že patříš k nám.“

Alva v sobě překonala náhlé nutkání se na něj zle zamračit. Ona v žádném případě nepatří ke strýčku Tomášovi ani k jeho divné škole! V následujícím okamžiku vyděšeně sklopila oči.

ČTE JÍ MYŠLENKY!

Ale i když asi strýček její myšlenky zaslechl, nedal na sobě nic znát.

„A ty ostatní děti v tvé škole taky slyší, jak si zvířata povídají, a taky umějí číst myšlenky?“ ptala se dál Alva.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Příliš hlučná zvířata.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.